

**MICHEL
BUSSI**

**Η ΜΑΜΑ
ΕΧΕΙ ΑΔΙΚΟ**

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΡΙΓΚΟΣ

 **ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

Η ΜΑΜΑ ΕΧΕΙ ΑΔΙΚΟ

MICHEL BUSSI

Η μαμά έχει άδικο

Μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ

Γιάννης Στρίγκος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΙΣΤΑΚΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 381

Michel Bussi, *Η μαμά έχει άδικο*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Maman a tort*

Μετάφραση: Γιάννης Στρίγκος

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Ηλίας Καφάογλου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ-Μοντάζ: Αναγραφή

Copyright© Michel Bussi et Presses de la Cité, un département
de Place des Éditeurs, 2015

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2015

Πρώτη έκδοση στη γαλλική γλώσσα από τις εκδόσεις Presses de la Cité,
Παρίσι, 2015

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Ιούνιος 2017

ΚΕΤ Α322 ΚΕΠ 437/17

ISBN 978-960-16-7346-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στη μαμά μου, φυσικά.

Έχω πολλές μαμάδες.
Είναι λίγο περίπλοκο για μένα.
Κυρίως επειδή δεν αγαπούν και πολύ η μία την άλλη.
Μια απ' αυτές, μάλιστα, πρόκειται να πεθάνει.
Μήπως φταίω κι εγώ λίγο γι' αυτό;
Μήπως όλα έγιναν εξαιτίας μου;
Επειδή δεν θυμάμαι πια απ' όλες τις μαμάδες
ποια είναι η πραγματική.

I

M A P I A N

*Αεροδρόμιο της Χάβρης-Οκτεβίλ
Παρασκευή 6 Νοεμβρίου 2015, 4.15 μ.μ.*

Ο ΜΑΛΟΝ ΕΝΙΩΣΕ τα πόδια του να ξεκολλάνε από το έδαφος κι έπειτα, αμέσως μετά, είδε την κυρία πίσω από το τζάμι. Παρόλο που φορούσε μια βιολετί στολή, η οποία έμοιαζε λιγάκι μ' αυτή των αστυνόμων, είχε ένα πρόσωπο στρογγυλό και κάτι αστεία γυαλιά. Μέσα στο διάφανο κουβούκλιό της, έμοιαζε με τις κυρίες που κόβουν τα εισιτήρια στο λούνα παρκ.

Ένωθε τα χέρια της μαμάς του να τρέμουν κάπως, έτσι καθώς τον βαστούσαν στον αέρα.

Η κυρία τον κοιτούσε κατάματα κι έπειτα στρεφόταν προς τη μαμά κι ύστερα χαμήλωνε τα μάτια στα καφετιά βιβλιαράκια που κρατούσε ανοιχτά στα χέρια της.

Η μαμά τής είχε εξηγήσει. Η κυρία κοιτούσε τις φωτογραφίες. Για να βεβαιωθεί πως όντως επρόκειτο για αυτούς. Πως είχαν όντως το δικαίωμα να πάρουν το αεροπλάνο.

Μόνο που η κυρία δεν ήξερε πού πήγαιναν. Πού πήγαιναν στ' αλήθεια.

Μονάχα εκείνος το γνώριζε αυτό.

Θα πετούσαν για το δάσος με τους δράκους.

Ο Μαλόν ακούμπησε τα χέρια του στην προεξοχή του γκισέ για να βοηθήσει τη μαμά να τον κρατήσει χωρίς να της γλιστρήσει. Κοιτούσε τώρα τα γράμματα στην καρφίτσα πάνω στο σακάκι της κυρίας. Δεν ήξερε, βέβαια, ακόμα να διαβάζει, αλλά ήταν σε θέση να αναγνωρίσει μερικά από αυτά.

Z... A... N...

Η υπάλληλος έκανε νόημα στη γυναίκα που βρισκόταν μπροστά της ότι μπορούσε να αφήσει κάτω τον μικρό. Συνήθως, η Ζαν έδειχνε λιγότερο ζήλο. Ειδικά εδώ, σ' αυτό το μικρό αεροδρόμιο της Χάβρης-Οκτεβίλ, όπου υπήρχαν μονάχα τρία γκισέ, δύο κυλιόμενες σκάλες κι ένα αυτόματο μηχάνημα καφέ. Όμως, από νωρίς το μεσημέρι, η ομάδα ασφαλείας όργωνε τον τόπο, από το πάρκινγκ ως τους διαδρόμους κυκλοφορίας των αεροσκαφών. Είχαν κινητοποιηθεί όλοι τους παίζοντας κρυφτό μ' έναν άορατο φυγά, που ήταν, άλλωστε, σχεδόν απίθανο να μπορέσει να ξεγλιστρήσει από αυτό το αεροδρόμιο-ποντικότρυπα

Δεν είχε μεγάλη σημασία. Η Ογκρές¹, η αρχηγός της αστυνομίας, ήταν σαφής. Να τοιχοκολληθούν οι φωτογραφίες των δύο τύπων και της κοπέλας στους τοίχους της κεντρικής αίθουσας και να ειδοποιηθούν όλοι οι τελωνειακοί και όλα τα μέλη του προσωπικού ασφαλείας.

Τα άτομα ήταν επικίνδυνα.

Ο ένας από τους δύο τύπους προπάντων.

Πρώτα, ένοχος για ληστεία υπό την απειλή όπλου. Έπειτα, για ανθρωποκτονία. Κατ' επανάληψη υπότροπος, σύμφωνα με τον συναγερμό που είχε σταλεί σε όλα τα δίκτυα της τοπικής αστυνομίας.

1. Ο συγγραφέας δίνει στην αστυνόμο το όνομα Ογκρές (Augresse, στα γαλλικά, είναι ομόηχο του Ogresse, που σημαίνει «δράκαινα», το θηλυκό του δράκου) εσκεμμένα, παραπέμποντας στους δράκους των παραμυθιών, κάτι απόλυτα σχετικό με το μικρό αγόρι που βρίσκεται στο επίκεντρο της ιστορίας. (Σ.τ.Μ.)

Η Ζαν έσκυψε λίγο μπροστά.

«Έχεις ξαναμπεί σε αεροπλάνο, μικρούλη; Έχεις ξαναπάει τόσο μακριά;»

Το πιτσιρίκι έκανε ένα βήμα στην άκρη για να κρυφτεί πίσω από τη μαμά του. Η Ζαν δεν είχε παιδιά. Προσπαθούσε να τα φέρει βόλτα με τα ασυνάρτητα ωράριά της στο αεροδρόμιο κι αυτό έδινε ένα πολύ καλό πρόσχημα στον μασκαρά τον φιλαράκο της για να αλλάζει την κουβέντα, κάθε φορά που εκείνη έπιανε το θέμα. Όμως, είχε τον τρόπο της με τα παιδιά. Πολύ περισσότερο απ' ό,τι με τους άντρες, τις περισσότερες φορές. Αυτό ήταν το χάρισμά της, να φέρνει τα παιδιά στα νερά της. Τα παιδιά και τα γατιά.

Χαμογέλασε ξανά:

«Δεν πιστεύω να φοβάσαι. Επειδή, ξέρεις, εκεί που πας έχει...»

Τρέναρε επίτηδες τη φράση της για να δει τη μυτούλα του να ξεπροβάλλει πίσω από τα πόδια της μητέρας, που διαγράφονταν κάτω από το εφαρμοστό τζιν παντελόνι της.

«Έχει ζούγκλα... Έτσι δεν είναι, αγγελούδι μου;»

Ο μικρός τραβήχτηκε λίγο απότομα πίσω, έκπληκτος λες, που η υπάλληλος είχε καταφέρει να μαντέψει το μυστικό του. Η Ζαν έριξε μια τελευταία ματιά στα διαβατήρια κι έπειτα τα σφράγισε με δυναμικές κινήσεις.

«Δεν υπάρχει, όμως, κανένας λόγος να φοβάσαι, αγγελούδι μου. Είναι κι η μαμά μαζί σου!»

Ο μικρός είχε κρυφτεί ξανά πίσω από τη μαμά του. Η Ζαν απογοητεύτηκε. Αυτό της έλειπε τώρα, να χάσει και την καλή επαφή που είχε με τα παιδιά... Καθησύχασε τον εαυτό της, το μέρος δεν ήταν πολύ φιλικό, κι έπειτα, αυτοί οι μπουνταλάδες οι ένστολοι σουλάτσαραν στην αίθουσα, με το περίστροφο στο ζωνάρι και το οπλοπολυβόλο περασμένο στον ώμο, λες και θα τους περνούσε από επιθεώρηση η αρχηγός της αστυνομίας και θα τους μοίραζε πόντους καλής διαγωγής για τον υπερβάλλοντα ζήλο τους.

Η Ζαν επέμεινε. Η δουλειά της ήταν να παρέχει ασφάλεια. Και σ' αυτό συμπεριλαμβανόταν και η συναισθηματική ασφάλεια των επιβατών.

«Πρώτα τη μαμά σου. Θα σου εξηγήσει τι είναι η ζούγκλα».

Η μητέρα την ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο. Πολλά ζητούσε από ένα μικρό παιδί· εντούτοις, εκείνο είχε αντιδράσει.

Παραδόξως.

Για μια στιγμή, η Ζαν αναρωτήθηκε τι να σήμαινε αυτή η σύντομη ματιά που είχε πιάσει στον αέρα. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου... Όταν είχε πει για δεύτερη φορά τη λέξη «μαμά», ο μικρός δεν είχε κοιτάξει τη μητέρα του. Είχε γυρίσει το κεφάλι από την άλλη μεριά, προς τον τοίχο. Προς τη φωτογραφία αυτής της γυναίκας που η Ζαν είχε μόλις κολλήσει η ίδια, πριν από λίγα λεπτά. Τη φωτογραφία αυτής της γυναίκας, που την καταζητούσαν όλες οι αστυνομικές υπηρεσίες της περιοχής, και τη φωτογραφία αυτού του τύπου, του Αλεξίς Ζερντά. Του δολοφόνου.

Μάλλον ιδέα της ήταν.

Ίσως το παιδί να κοίταξε τη μεγάλη τζαμαρία, στα αριστερά. Ή τα αεροπλάνα, από πίσω. Ή τη θάλασσα, πέρα στο βάθος. Απλώς το μυαλό του ήταν αλλού. Ταξίδευε ήδη.

Η Ζαν δίστασε ξανά να ρωτήσει τη μητέρα και το παιδί, διώχνοντας ένα ανεξήγητο προαίσθημα, μια νοσηρή εντύπωση σχετικά με τη σχέση ανάμεσα σ' αυτό το παιδί και σ' αυτήν τη μητέρα. Κάτι ασυνήθιστο, που την αναστάτωνε, χωρίς, ωστόσο, να μπορεί να το προσδιορίσει.

Όλα τους τα χαρτιά ήταν νόμιμα. Για ποιο λόγο να μην τους άφηναν να φύγουν; Οι δυο φαντάροι με το ξυρισμένο κεφάλι ξαναπερνούσαν τώρα, με τις εφαρμοστές στρατιωτικές στολές τους και τις αρβύλες τους να χτυπούν με δύναμη το πάτωμα. Παρείχαν ασφάλεια κάνοντας τις οικογένειες να νιώθουν μεγάλη ανασφάλεια.

Η Ζαν ήρθε στα σύγκαλά της. Η ένταση έφταιγε. Αυτό το ανυπόφορο κλίμα εμφυλίου πολέμου που επικρατούσε στα

αεροδρόμια κάθε φορά που ένας επικίνδυνος τύπος το έσκαγε κάνοντας τα ίχνη του να χαθούν και την αστυνομία να ξαμολιέται στο κυνήγι του! Παραήταν εύκολη στις συγκινήσεις, το ήξερε, το ίδιο έκανε και με τα αγόρια.

Τους έδωσε τα διαβατήριά τους από το άνοιγμα της θυρίδας από άθραυστο γυαλί.

«Όλα εντάξει, κυρία μου. Καλό ταξίδι να 'χετε».

«Ευχαριστώ».

Ήταν η πρώτη λέξη που ξεστόμιζε αυτή η γυναίκα.

Στο τέρμα του διαδρόμου απογείωσης, ένα Airbus A138 σιελ χρώματος της KLM απογειωνόταν.

* * *

Η αρχηγός της αστυνομίας Μαριάν Ογκρές σήκωσε τα μάτια προς το γαλάζιο αεροσκάφος που διέσχιζε τον ουρανό. Το ακολούθησε για μια στιγμή, πάνω από τον μαύρο σαν πετρέλαιο ωκεανό, κι έπειτα συνέχισε την επώδυνη ανάβασή της.

Τετρακόσια πενήντα σκαλοπάτια.

Ο Ζιμπέ, καμιά πενηνταριά σκαλοπάτια πιο πάνω, τα κατέβαινε με την άνεσή του, τρέχοντας. Λες και η συνεργάτιδά του να το 'παιρνε για παιχνίδι, ως προσωπική πρόκληση! Εκείνην τη στιγμή, αυτό εκνεύρισε τη Μαριάν περισσότερο απ' όλα τα υπόλοιπα.

«Έχω έναν μάρτυρα!» φώναξε ο υπαστυνόμος φτάνοντας στα είκοσι σκαλοπάτια απόστασης από εκείνην. «Και μάλιστα όχι όποιον κι όποιον...»

Η Μαριάν Ογκρές γραπώθηκε από την κουπαστή της σκάλας και βρήκε ευκαιρία να πάρει μια ανάσα. Ένωθε σταγόνες να κυλούν στην πλάτη της. Απεχθανόταν να γίνεται μούσκεμα στον ιδρώτα με την παραμικρή προσπάθεια, λίγες σταγόνες παραπάνω με κάθε γραμμάριο που έπαιρνε. Αυτά τα καταραμένα τα σαράντα, το φαγητό που έτρωγε στα όρθια, τα βράδια στον καναπέ, οι νύχτες που περνούσε μόνη και το πρωινό τρέξιμο που συνεχώς το ανέβαλλε.

Ο βοηθός της κατέβαινε τη σκάλα σαν να προσπαθούσε να παραβγεί κάποιον αόρατο ανελκυστήρα.

Στάθηκε μπροστά στη Μαριάν και άπλωσε προς το μέρος της κάτι που έμοιαζε με γκριζο ποντικό. Πλαδαρό. Ψόφιο.

«Πού το βρήκες αυτό;»

«Στα βάτα, μερικά σκαλιά πιο πάνω. Ο Αλεξίς Ζερντά μάλλον το πέταξε, προτού ανοίξει η γη και τον καταπιεί.»

Η αστυνόμος δεν απάντησε. Πίεσε μονάχα ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρά της το μαλθακό λούτρινο ζωάκι με το φθαρμένο τρίχωμα, που είχε σχεδόν ξασπρίσει από τις πολλές φορές που το είχε χαϊδέψει, πιπιλίσει, βυζιάξει και σφίξει πάνω στο κορμί του ένα τρίχρονο πιτσιρίκι. Ραμμένα πάνω στο ύφασμα, υπήρχαν ορθάνοιχτα δύο μάτια σαν μαύρες μπίλιες. Ακίνητα. Παγωμένα λες από έναν έσχατο τρόμο.

Ο Ζιμπέ δεν είχε άδικο. Η αστυνόμος κρατούσε στα χέρια της έναν μάρτυρα. Έναν ξεχαρβαλωμένο μάρτυρα. Λιγδιασμένο. Που του είχαν ξεριζώσει την καρδιά. Που τον είχαν κάνει να σιωπήσει, οριστικά.

Η Μαριάν έσφιξε το λούτρινο ζωάκι στην αγκαλιά της βάζοντας με τον νου της το χειρότερο.

Ο μικρός δεν θα παρατούσε ποτέ το λούτρινο ζωάκι του.

Πέρασε το χέρι της μέσα από το χνούδι του λούτρινου, μηχανικά, σαν να χάιδευε το τρίχωμα ενός αντρικού στήθους. Καφετιά σημάδια στιγματίζαν τα σημεία απ' όπου ξεφύτρωναν οι ακρυλικές ίνες. Σίγουρα επρόκειτο για αίμα. Άραγε, το ίδιο αίμα που είχε βρεθεί και στην κρυψώνα, μερικές εκατοντάδες σκαλοπάτια πιο κάτω;

Το αίμα του μικρού;

Το αίμα της Αμάντα Μουλέν;

«Συνεχίζουμε, Ζιμπέ!» διέταξε η αστυνόμος με ένα ύφος ηθελημένα επιθετικό. «Εμπρός, ανεβαίνουμε! Γρήγορα!»

Ο υπαστυνόμος Ζαν-Μπατίστ Λεσεβαλιέ² δεν έφερε αντίρ-

2. Κι εδώ ο συγγραφέας παραπέμπει στον κόσμο των παραμυθιών δίνοντας

ρηση. Με ένα σάλτο, είχε κιόλας περάσει πέντε σκαλοπάτια μπροστά από την προϊσταμένη του. Η Μαριάν Ογκρές προσπάθησε να συντονίσει τα βήματά της με τις σκέψεις της, τόσο για να μην αφήσει την κούραση να επιβραδύνει την ανάβασή της όσο και για να διατυπώσει τις υποθέσεις της, που στοιβάζονταν η μία πάνω στην άλλη. Παρόλο που κατά βάθος ένα και μόνο ήταν το επείγον ερώτημα.

Πού;

Τραίνο, αυτοκίνητο, τραμ, λεωφορείο, αεροπλάνο... Ο Αλεξίς Ζερντά είχε στη διάθεσή του χίλιους τρόπους να διαφύγει, να εξαφανιστεί, παρά τον συναγερμό που είχε σημάνει δύο ώρες νωρίτερα, παρά τις φωτογραφίες που είχαν τοιχοκολληθεί, παρά τους δεκάδες αστυνομικούς που είχαν κινητοποιηθεί.

Πού και πώς;

Το ένα σκαλί έφερνε το άλλο. Ο ένας συνειρμός, τον άλλον.

Πού, πώς και γιατί;

Για να αποφύγει την άλλη ερώτηση, την πιο σημαντική:

Γιατί να πετάξει αυτό το λούτρινο ζωάκι;

Γιατί να το αρπάξει με τη βία από τα χέρια του παιδιού; Ένα παιδί που πρέπει να έβαλε τις φωνές, να αρνήθηκε να ανεβεί έστω κι ένα σκαλοπάτι παραπάνω, ένα παιδί που θα προτιμούσε να πεθάνει εκεί επιτόπου παρά να αποχωριστεί το σουρομαδημένο αυτό ποντίκι που είχε πάρει τη μυρωδιά του και τη μυρωδιά της μάνας του.

Ο θαλασσινός αέρας έφερνε ανυπόφορες αναθυμιάσεις από υδρογονάνθρακες. Τα κοντέινερ στριμώχονταν στον πορθμό του λιμανιού της Χάβρης, σχεδόν τόσο κολλητά όσο και τα σταματημένα αυτοκίνητα μπροστά σε κάποιο φανάρι.

Φλέβες φούσκωναν κάτω από τους κροτάφους της αστυνομού. Αίμα και ιδρώτας. Η σκάλα έμοιαζε να προεκτείνεται επ' άπειρον, λες και για κάθε σκαλί που ανέβαινε να ξεφύ-

στον υπαστυνόμο το όνομα Λεσεβαλιέ (Le chevalier, στα γαλλικά, σημαίνει «ιππότης»). (Σ.τ.Μ.)

τρωνε, ως διά μαγείας, ένα άλλο, επάνω, στην κορυφή, εκτός του οπτικού της πεδίου.

Ένα μονάχα ερώτημα, βασανιστικό, προσέκρουε διαρκώς στα τοιχώματα του κρανίου της:

Γιατί;

Επειδή ίσως ο Ζερντά δεν ήταν διατεθειμένος να έχει το πιτσιρίκι μες στα πόδια του; Όπως και το λούτρινο ζωάκι του; Επειδή ίσως είχε πετάξει και τον μικρό σε κανένα χαντάκι, λίγο πιο πέρα, μέχρις ότου βρει καμιά πιο διακριτική γωνιά;

Ένα άλλο αεροσκάφος διέσχιζε τώρα τον αέρα. Το αεροδρόμιο βρισκόταν σε απόσταση μικρότερη τον δύο χιλιομέτρων, μια ανάσα δρόμος. Τουλάχιστον, καθησύχασε τον εαυτό της η Μαριάν, καθώς σκέφθηκε το προσωπικό ασφαλείας που είχε ενεργοποιηθεί, ο Ζερντά δεν μπορούσε να διαφύγει από εκεί!

Μερικές δεκάδες σκαλοπάτια ακόμα. Ο υπαστυνόμος Λεσεβαλιέ είχε φτάσει σχεδόν στο πάρκινγκ. Η αστυνόμος Ογκρές πλησίαζε τώρα με σταθερό ρυθμό. Τα δάχτυλά της σφίγγονταν επάνω στο γκρι τριχωτό τρογγυλόπραγματάκι, το πασπάτευαν, σαν να ήθελαν να σιγουρευτούν πως όντως του είχαν ξεριζώσει την καρδιά και τη γλώσσα, πως αυτό το λούτρινο ζωάκι ποτέ πια δεν θα μπορούσε να μιλήσει σε κανέναν, ούτε να πει ιστορίες ή μυστικά ούτε να κάνει εκμυστηρεύσεις, πως ήταν οριστικά νεκρό, μετά απ' όλες αυτές τις κατ' ιδίαν συζητήσεις με τον Μαλόν, αυτές τις συζητήσεις που εκείνη κι οι βοηθοί της τις είχαν ακούσει ξανά και ξανά, επανειλημμένως.

Τα δάχτυλα της αστυνόμου έτρεξαν ακόμα για ένα δυο δευτερόλεπτα μέσα στο σκληρό τρίχωμα κι έπειτα ξαφνικά ακινητοποιήθηκαν, όλα εκτός από τον δείκτη της, ο οποίος γλίστρησε ακόμα μερικά χιλιοστά στο ακρυλικό. Έστρεψε προς τα κάτω τα μάτια της, μηχανικά, χωρίς να κάνει καμιά υπόθεση εκ των προτέρων, χωρίς να αμφιβάλλει στιγμή για αυτό που επρόκειτο να ανακαλύψει.

Τι μπορεί να είχε να αποκαλύψει αυτό το ξεκοιλιασμένο υφασμάτινοπραγματάκι;

Το βλέμμα της Μαριάν Ογκρές έκοψε κι αυτό ταχύτητα, τα μάτια της μισόκλεισαν, επικεντρώθηκαν στα ξεπλυμένα σημάδια. Και ξαφνικά, η αλήθεια έσκασε σαν βόμβα μπροστά της.

Μονομιάς, όλα τα κομμάτια του παζλ μπήκαν στη θέση τους. Ακόμα κι αυτά που ήταν εντελώς απίθανο να μπουν.

Ο πύραυλος, το δάσος με τους δράκους, οι πειρατές και το ναυαγισμένο τους καράβι, η αμνησία ενός τρωκτικού των τροπικών, ο θησαυρός, οι τέσσερις πύργοι του κάστρου, όλο αυτό το ντελίριο που είχε κάνει εκείνη και τους βοηθούς της να μπλοκάρουν εδώ και πέντε μέρες.

Τα παραμύθια ενός μικρού παιδιού με περισσή φαντασία. Έτσι νόμιζαν...

Τα πάντα βρίσκονταν γραμμένα εδώ. Ο μικρός Μαλόν δεν είχε βγάλει τίποτε από το μυαλό του!

Όλα κρέμονταν από τρεις λέξεις, γαντζωμένες στο συνθετικό τρίχωμα αυτού του βωβού μάρτυρα. Το είχαν πιάσει στα χέρια όλοι τους αυτό το λούτρινο ζωάκι, αλλά κανείς τους δεν είχε προσέξει τίποτα. Όλοι είχαν συγκεντρωθεί μονάχα σ' αυτό που είχε να πει. Ένα ζωάκι πολύ φλύαρο, που το είχαν ακούσει, αλλά όχι κοιτάξει. Αυτό το ζωάκι που το είχαν δολοφονήσει για να σιωπήσει για πάντα και που ο δολοφόνος του το είχε εγκαταλείψει στη συνέχεια σε μια κατηφοριά.

Η αστυνομός έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια. Σκέφθηκε ξαφνικά πως αν κάποιος είχε την ικανότητα να διαβάσει τις σκέψεις της, να τις πιάσει στον αέρα όπως ακούει κανείς κατά τύχη αποσπασματικά μια συζήτηση, χωρίς να ξέρει καθόλου το ξεκίνημα της ιστορίας, θα την περνούσε για τρελή!

Ένα λούτρινο ζωάκι δεν μιλάει, δεν κλαίει, δεν πεθαίνει. Από τεσσάρων χρονών και πάνω –ας πούμε, ως τα έξι ή τα οκτώ, το πολύ– κανένα παιδί δεν συνέχιζε να πιστεύει κάτι τέτοιο.

Ναι, αν κάποιος άρχιζε την ιστορία απ' αυτό το κεφάλαιο, θα σκεπτόταν πως δεν ήταν με τα καλά της! Κάποιος ή πολύ απλά κι εκείνη η ίδια, ο λογικός εαυτός της, δηλαδή.

Ο εαυτός της όπως ήταν μέχρι πριν από πέντε μέρες.

Η Μαριάν, χωρίς εντούτοις να πάψει να σφίγγει το ζωάκι στο στήθος της, κοίταξε πίσω της τα περίπου εκατό σκαλοπάτια που είχε ανεβεί και την έπιασε ίλιγγος. Πέρα μακριά, το μόνο που μπόρεσε να δει ήταν ο απέραντος και άδειος ουρανός, ένας ουρανός μαύρος σχεδόν όσο και η θάλασσα, της οποίας ο γκριζός αφρός των κυμάτων γινόταν ένα με τα γκριζα σύννεφα.

Λιγότερα από είκοσι σκαλοπάτια ακόμα. Ο Ζιμπέ είχε ήδη βάλει μπροστά το Μέγane, η Μαριάν άκουγε τον κινητήρα να γρυλίζει. Επιτάχυνε το βήμα, εξαντλώντας και τις τελευταίες της δυνάμεις.

Δεν είχε παρά μονάχα ένα ερώτημα να θέσει ακόμα στον εαυτό της, τώρα πια που η αλήθεια είχε βγει ολόκληρη στο φως:

Υπήρχε ακόμη χρόνος να τους σταματήσουν;

Τέσσερις μέρες νωρίτερα...

ΔΕΥΤΕΡΑ

Η μέρα της Σελήνης¹

1. Στα γαλλικά, η ονομασία των ημερών της εβδομάδος προέρχεται ετυμολογικά από τα λατινικά ονόματα των πλανητών / θεοτήτων: έτσι, η Δευτέρα (Lundi) είναι η μέρα της Σελήνης (Lune), η Τρίτη (Mardi) είναι η μέρα του Άρη (Mars), η Τετάρτη (Mercredi) είναι η μέρα του Ερμή (Mercur), η Πέμπτη (Jeudi), η μέρα του Δία (Jupiter), η Παρασκευή (Vendredi), η μέρα της Αφροδίτης (Venus) και το Σάββατο (Samedi), η μέρα του Κρόνου (Saturne). Η δε Κυριακή (Dimanche) είναι η «μέρα του Κυρίου» (Dominus, στα λατινικά). (Σ.τ.Μ.)

Ο μικρός δείκτης στο 8, ο μεγάλος δείκτης στο 7.

«**Η** ΜΑΜΑ ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΕ πολύ γρήγορα. Την κρατούσα από το χέρι και με πόναγε το μπράτσο μου. Έφαχνε μια γωνιά να κρυφτούμε κι οι δυο μας. Φώναζε, αλλά δεν την άκουγα, επειδή είχε πολύ κόσμο».

«Είχε πολύ κόσμο; Ποιος ήταν όλος αυτός ο κόσμος γύρω σας;»

«Έεεε... Άνθρωποι που φωνίζανε».

«Άρα, γύρω σας υπήρχαν μαγαζιά;»

«Ναι. Πολλά. Αλλά εμείς δεν είχαμε πάρει καροτσάκι. Μονάχα μια μεγάλη σακούλα. Τη μεγάλη μου τη σακούλα με τον Τζακ και τους πειρατές».

«Εσύ κι η μαμά, κάνατε ψώνια, επίσης;»

«Όχι, όχι. Θα έφευγα διακοπές. Έτσι έλεγε η μαμά. Διακοπές για πολύ καιρό. Αλλά εγώ δεν ήθελα. Γι' αυτό η μαμά έφαχνε μια γωνιά να κρυφτεί μαζί μου. Για να μη με δει ο κόσμος να με πιάνει κρίση».

«Όπως σ' έπιασε στο σχολείο; Σαν την κρίση που μου είπε η Κλοτίλντ; Έβαλες τα κλάματα και θύμωσες πολύ. Ήθελες να τα σπάσεις όλα μέσα στην τάξη. Αυτό εννοείς, Μαλόν;»

«Ναι».

«Και γιατί να σε πιάσει κρίση;»

«Επειδή δεν ήθελα να φύγω με την άλλη μαμά».

«Αυτό μόνο;»

«...»

«Εντάξει, θα ξαναμιλήσουμε για την άλλη σου μαμά αργότερα. Προσπάθησε πρώτα να θυμηθείς τα υπόλοιπα. Μπορείς να μου περιγράψεις τι έβλεπες μπροστά σου; Το μέρος όπου τρέχατε, με τη μαμά;»

«Είχε μαγαζιά. Πολλά μαγαζιά. Είχε κι ένα MacDonald, αλλά δεν φάγαμε εκεί. Η μαμά δεν ήθελε να παίζω με τα άλλα παιδιά».

«Θυμάσαι τον δρόμο; Θυμάσαι τα άλλα μαγαζιά;»

«Δεν ήταν σε δρόμο».

«Τι δηλαδή, δεν ήταν σε δρόμο...»

«Ήταν σαν δρόμος, αλλά δε βλέπαμε ουρανό!»

«Είσαι σίγουρος, Μαλόν; Δε βλέπατε ουρανό; Υπήρχε κανένα μεγάλο πάρκινγκ έξω, γύρω απ' τα μαγαζιά;»

«Δεν ξέρω. Είχα κοιμηθεί στο αυτοκίνητο. Θυμάμαι μόνο μετά, στο δρόμο με τα μαγαζιά, που δεν είχε ουρανό, με τη μαμά να με τραβάει απ' το χέρι».

«Εντάξει, Μαλόν, δεν πειράζει. Περίμενε μια στιγμή, θα σου δείξω κάτι φωτογραφίες, να μου πεις αν αναγνωρίζεις το μέρος».

Ο Μαλόν περίμενε στο κρεβάτι του, ακίνητος.

Ο Γκουτί δεν μιλούσε καθόλου πια, σαν να 'χε πεθάνει· κι ύστερα άρχισε να μιλάει ξανά. Το έκανε συχνά αυτό, ήταν φυσικό.

«Κοίτα εδώ, Μαλόν. Κοίτα αυτές τις εικόνες στον υπολογιστή. Σου θυμίζουν κάτι;»

«Ναι».

«Σ' αυτά τα μαγαζιά ήσουν με τη μαμά;»

«Ναι».

«Σίγουρα;»

«Έτσι νομίζω. Έχει εκεί το ίδιο πουλί, που είναι κόκκινο

και πράσινο. Και τον παπαγάλο, τον παπαγάλο που είναι ντυμένος πειρατής».

«Εντάξει. Πολύ σημαντικό, Μαλόν. Θα σου δείξω κι άλλες φωτογραφίες αργότερα. Προς το παρόν, συνέχισε να μου λες την ιστορία σου. Κρυφτήκατε σε μια γωνιά με τη μαμά. Πού ακριβώς;»

«Στις τουαλέτες. Εγώ είχα καθίσει κάτω. Η μαμά έκλεισε την πόρτα, για να την ακούω καλύτερα χωρίς να μπορεί ν' ακούσει κάποιος άλλος».

«Και τι σου έλεγε η μαμά;»

«Πως όλα όσα έχω στο κεφάλι μου, θα τα ξεχάσω, σαν τα όνειρα που βλέπω τη νύχτα. Αλλά πως πρέπει να προσπαθώ να τη σκέφτομαι, κάθε φορά πριν κοιμηθώ. Να τη σκέφτομαι, με όλη μου τη δύναμη. Και να σκέφτομαι και το σπίτι μας. Την παραλία. Το καράβι των πειρατών. Το κάστρο. Αυτά μου έλεγε μόνο, πως οι εικόνες θα φύγουν απ' το κεφάλι μου. Δεν μπορούσα να την πιστέψω, αλλά εκείνη μου έλεγε ξανά και ξανά το ίδιο. Οι εικόνες θα φύγουν απ' το κεφάλι σου. Θα φύγουν, άμα δεν τις σκέφτεσαι στο κρεβάτι σου, θα τις πάρει ο αέρας. Όπως τα φύλλα απ' τα κλαριά των δέντρων».

«Αυτά σ' τα έλεγε προτού σε αφήσει στην άλλη σου μαμά, έτσι δεν είναι;»

«Η άλλη δεν είναι η μαμά μου!»

«Εντάξει, εντάξει, Μαλόν, κατάλαβα, γι' αυτό σου είπα: “η άλλη σου μαμά”. Και τι άλλο σου είπε; Η πρώτη σου μαμά, εννοώ».

«Ν' ακούω τον Γκουτί».

«Ο Γκουτί είναι αυτός εδώ; Το λούτρινο ζωάκι σου; Γεια σου, Γκουτί! Λοιπόν, πρέπει ν' ακούς τον Γκουτί, έτσι έλεγε η μαμά;»

«Ναι! Ν' ακούω τον Γκουτί στα κρυφά!»

«Μα είναι απίθανος αυτός ο Γκουτί! Και πώς τα καταφέρνει, ο Γκουτί, να σε βοηθάει να θυμάσαι τα πάντα;»

«Μου μιλάει».

«Σου μιλάει;»

«Ναι».

«Και πότε σου μιλάει;»

«Δεν μπορώ να το πω, είναι μυστικό. Η μαμά μ' έβαλε να ορκιστώ. Η μαμά μου είπε κι άλλο ένα μυστικό, στις τουαλέτες. Πώς να φυλάγεσαι απ' τους δράκους, όταν θέλουν να σε πάρουν μαζί τους στο δάσος».

«Εντάξει, κατάλαβα, είναι μυστικό. Δεν θα σε ξαναενοχλήσω μ' αυτό. Σου είπε κάτι άλλο η μαμά;»

«Ναι. Μου είπε μόνο αυτό!»

«Τι, δηλαδή;»

«Μαλόν».

«Σε φώναξε με το όνομά σου, αυτό εννοείς;»

«Ναι. Μου είπε πως είναι ωραίο όνομα το Μαλόν. Και πως πρέπει να απαντάω όταν με φωνάζουν έτσι».

«Δε σε λέγανε έτσι, λοιπόν, παλιά; Θυμάσαι ακόμα το όνομα που είχες τότε;»

Ο Μαλόν έμεινε αμίλητος ατέλειωτη ώρα.

«Δεν πειράζει, παιδί μου. Δεν πειράζει καθόλου. Σου είπε κάτι άλλο μετά η μαμά;»

«Όχι. Μετά άρχισε να κλαίει».

«Εντάξει. Και το παλιό σου σπίτι, όχι αυτό που μένεις σήμερα, το άλλο, μπορείς να μου πεις γι' αυτό;»

«Λίγο. Αλλά οι πιο πολλές εικόνες έχουν φύγει, επειδή ο Γκουτί δε μου μιλάει σχεδόν ποτέ για το παλιό μου σπίτι».

«Καταλαβαίνω. Μπορείς, όμως, να μου πεις για τις εικόνες που σου έχουν μείνει; Μου έλεγες κάτι για θάλασσα πιο πριν. Για ένα πειρατικό καράβι. Για τους πύργους ενός κάστρου».

«Ναι! Δεν είχε κήπο, είμαι σίγουρος, μονάχα παραλία. Αν έσκυβες απ' το παράθυρο του δωματίου μου, έπεφτες στη θάλασσα. Το έβλεπα πολύ καλά το καράβι των πειρατών από το δωμάτιό μου. Ήταν κομμένο στα δύο. Θυμάμαι και τον πύραυλο. Κι έπειτα, δεν έπρεπε να απομακρύνομαι απ' το σπίτι, λόγω του δάσους».

«Του δάσους με τους δράκους;»

«Ναι».

«Μπορείς να μου το περιγράψεις λίγο;»

«Ναι. Εύκολο είναι. Τα δέντρα έφταναν μέχρι ψηλά τον ουρανό. Δεν είχε μόνο δράκους στη ζούγκλα, είχε και κάτι μεγάλους πιθήκους, φίδια, τεράστιες αράχνες, τις είδα μια φορά, τις αράχνες, γι' αυτό έπρεπε να μένω στο δωμάτιό μου».

«Θυμάσαι κάτι άλλο, Μαλόν;»

«Όχι».

«Εντάξει. Πες μου... Μαλόν. Θα σε φωνάζω Μαλόν, έτσι; Μέχρι να θυμηθείς το παλιό σου όνομα. Πες μου, λοιπόν... Τι ζωάκι είναι αυτό εδώ το λούτρινο;»

«Είναι ένα Γκουτί».

«Εντάξει, καλά. Ένα Γκουτί. Κατάλαβα. Και λες ότι σου μιλάει στ' αλήθεια. Όχι μόνο στη φαντασία σου. Ξέρω πως είναι μυστικό, αλλά δε θες να μου πεις λίγο, λιγάκι μόνο, πώς γίνεται και σου μιλάει;»

Ο Μαλόν ξαφνικά κράτησε την αναπνοή του.

«Σώπα, Γκουτί!» ψιθύρισε.

Ο Μαλόν άκουγε βήματα στη σκάλα. Πάντα έδινε μεγάλη προσοχή σε όλους τους θορύβους του σπιτιού, ειδικά όταν ήταν στο δωμάτιό του, κάτω από τα σκεπάσματα, στα σκοτεινά σχεδόν, ακούγοντας κρυφά τον Γκουτί.

Η μαμά-Ντα ανέβαινε.

«Γρήγορα, Γκουτί!» ψιθύρισε ο Μαλόν. «Πρέπει να κάνεις τον κοιμισμένο».

Το ζωάκι σταμάτησε να μιλάει ακριβώς στην ώρα, λίγο πριν μπει στο δωμάτιο η μαμά-Ντα. Ο Μαλόν το έσφιξε δυνατά πάνω του. Ο Γκουτί ήξερε πολύ καλά να παριστάνει τον κοιμισμένο.

Η φωνή της μαμά-Ντα πάντα σερόνταν λίγο, ειδικά τα βράδια, σαν να ήταν τόσο κουρασμένη που δεν μπορούσε να αποτελειώσει τις φράσεις της.

«Όλα εντάξει, αγάπη μου;»

«Ναι».

Ο Μαλόν ήθελε κιόλας να φύγει η μαμά-Ντα, αλλά εκείνη, όπως κάθε βράδυ, καθόταν στην άκρη του κρεβατιού και του χάιδευε τα μαλλιά. Εκείνο το βράδυ, έμεινε ακόμα παραπάνω. Πέρασε τα χέρια της πίσω από την πλάτη του και τον έσφιξε πάνω στο στήθος της, όσο δυνατά έσφιγγε κι εκείνος το ζώακι του, σκέφθηκε ο Μαλόν, με τη διαφορά πως εκείνη τον πονούσε λίγο.

«Αύριο θα πάω να δω τη δασκάλα σου στο σχολείο. Θυμάσαι;»

Ο Μαλόν δεν απάντησε.

«Έμαθα ότι λες διάφορες ιστορίες. Ξέρω πως σου αρέσουν πολύ οι ιστορίες, αγάπη μου, φυσικό είναι για ένα αγοράκι σαν εσένα. Είμαι, μάλιστα, πολύ περήφανη που σκαρώνεις όλα αυτά τα πράγματα με το μυαλό σου. Αλλά μερικές φορές οι μεγάλοι τις παίρνουν στα σοβαρά, νομίζουν πως είναι αλήθεια. Γι' αυτό θέλει να μας δει η δασκάλα σου, κατάλαβες;»

Ο Μαλόν έκλεινε τα μάτια, επίτηδες. Πέρασε πολλή ώρα προτού η μαμά-Ντα το αποφασίσει.

«Νυστάζεις, αγάπη μου. Σ' αφήνω να κοιμηθείς. Όνειρα γλυκά».

Τον φίλησε, έσβησε το φως και βγήκε επιτέλους από το δωμάτιο. Ο Μαλόν περίμενε, φρόνιμος. Έριξε μια ματιά στο διαστημικό ξυπνητήρι.

Ο μικρός δείκτης στο 8, ο μεγάλος στο 9.

Ο Μαλόν ήξερε ότι δεν έπρεπε να ξυπνήσει τον Γκουτί προτού ο μικρός δείκτης πάει στο 9· έτσι του είχε μάθει η μαμά.

Κοίταξε το μεγάλο ημερολόγιο του ουρανού που ήταν κολλημένο στον τοίχο, ακριβώς επάνω από το διαστημικό ξυπνητήρι. Οι πλανήτες που ήταν ζωγραφισμένοι εκεί, έλα-

μπαν στο σκοτάδι. Όταν όλα τα φώτα ήταν σβηστά στο δωμάτιο, μονάχα αυτοί φαίνονταν. Σήμερα ήταν η μέρα της Σελήνης.

Ο Μαλόν δεν έβλεπε την ώρα ν' αρχίσει ο Γκουτί να λέει την ιστορία του, τη δική του ιστορία, αυτή με τον θησαυρό στην παραλία. Τον χαμένο θησαυρό.